

אברהם שניאור: הכל ספורט בשבילי—גם זיוף, נשים ומסעדות

למעשה חלקיגולופית של שטרות. באמצעות חיתוך והתאמה היברו מהן את הגולופית השלמית, בהן הדפסו השיתפים שטרות, ומכרם בשוק במחיר הנקוב עליהם.

זיוף שטרות נחשב, מבחינת החוק, לפשע המור לא פחות מזיוף כסף. העונש המסמילי על זיוף זה הוא מאסר עולם. זיוף הבולים, לעומת זאת, מיטל בספק כפשוטו. איש לא התלונן עד כה כי קנה מידי שניאור בולים מזוייפים. מלבד זאת, אין זו עבירה למכור בולים מזוייפים בתור שכאלה.

אולם אם הירבו לדבר בשבוע האחרון על שניאור סחריבולים ושניאור זיופי-השטרות, לא נשכח גם שניאור איש התכרה הנוצצת ובעל מסעדת כוסכוס החדשה. בעיקר לא נשכחה העובדה, כי הוא ידידה הקבוע של אשה זהובת-שיער ודקת-גזירה, הדוגמנית-לשעבר נדיה בראון.

באיזה מידה היתה מעורבת בעסקיו? האם בגללה הסתבך בח בית עד שנאלץ לזייף?

שמועות רבות אמר, כי שניאור הוציא על אהובתו סכומים אסטרונומיים. נאמר, כי בגלל המתנות היקרות שהעניק לה, טיוליה התכופים למשפחתה בצרפת, ואירוח אמה וילדיה בביתו — לא יכול היה להסתפק אברהם שניאור ברוחני החוקיים, על אף שהיו גבוהים מאוד.

מה אמרה נדיה עצמה על שמועות אלה? את תשובתה היא נתנה בשבת בבית הוג בתל-אביב. זוהי דירה קטנה — בת שני חדרים בלבד — אך מפוארת. מרהטת כריהט עתיק ימסודות בטובי-טעם. נדיה ירבה כשמסקפים שחורים לעיניה, שני פודלים לשני צידיה, כשהיא מעצנת סיגריות בשרשרת. היא סיפרה על הגבר שניאור:

אברהם שניאור (36) היה גדול הספורטאים של הכדורסל הישראלי. היו לו גם סיכויים טובים להיות גדול הזיזפנים במדינת ישראל, אך, כאל קאפנה בשעתו, נעצר בגלל עבירות מס-הכנסה.

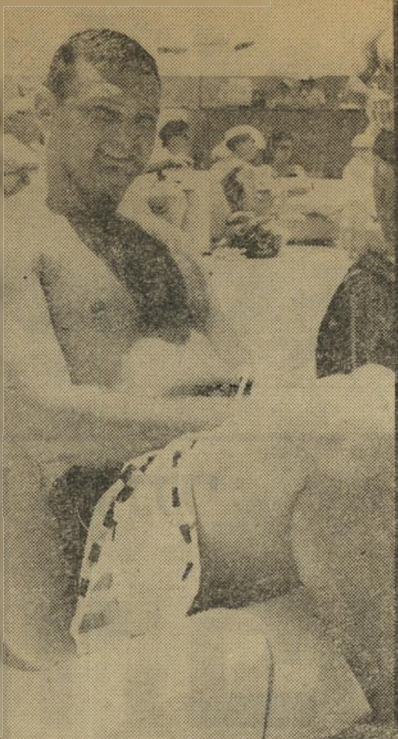
משדר מס-הכנסה מחזיק בשרות-בילוי-סוויט-מסעדות, המתחקה אחר עבריינים, ונעזר במלשינים מקצועיים, המקבלים כתמורה 25% משווי ההסגרה, באמצעות שרות זה, גילו אנשי מס-הכנסה ששניאור סחריבולים סיפק לחוגי-לקוחות רחב אישורים פיקטיביים על קניית בולים, לצורכי הלבנת כספים.

תיקו של שניאור הועבר למשטרה, למדור רמאיות במטה-מחוז תל-אביב, שבראשו עמד רב-פקד בנימין זיגל. אנשי מפלג-הונאה החלו לעקוב אחריו ברכב שכור, צילמוהו, ושתלו בסביבתו אנשי-מודיעין שסיפקו חומר-ראיות. ראיות אלה סייעו, לאחר מכן, בשבירתו של שניאור תוך כדי מהלך-החקירה.

שניאור הגברתו נעצר ביום השלישי של השבוע שעבר, נחקר, נשבר מיד והודה על כל מעלליו. הודאתו שפכה אור על בית-דפוס טיגנון, השייך לאמציה שביט, בנו של עסקן מפא"י, מיכה שביט, ועל רשת מפזי שטרות ובולים מזוייפים.

בהיפוש משטרתי מפתיע שנערך בבית-הדפוס, הוזו החוקרים בפעולת מכונת-הדפוס המדפסה שטרות. הם הצליחו לתפוס במקום חלק מן השלל, בסכום כולל של 150 אלף לירות, וכן את גילופית ההדפסה. בחיפוש שנערך בחנותו של שניאור, נתגלו שטרות נוספים, בשתי של אלפי לירות. תוך כדי חיפושים אחר השטרות, גילו לפתע השוטרים גם כמויות ניכרות של בולים מזוייפים.

התגלה שהסירה המצליה, אשר נהנה מפופולאריות רבה, החל בתכנון מעשה המירמה והזיוף לפני שנתיים בערך, בשותפות עם אמציה שביט. הם המיניו בצניקוגרפיה גלופית תמימות, שהיו

שניאור

יהלום בכיכר ליחם

אנחנו שנינו לא התחתנו, כי כל העסק של הנשואין לא מעניין אותי. הכי חשוב זה להיות עם האדם שאוהבים. אנחנו לא צעירים כבר לנשואין. יש לי כבר ילדים גדולים.

★ ★ ★

מרו שהוא התחיל לעסוק בבולים רק כשהכיר אותי. זה לא נכון. הוא עבד עוד לפני כן בבולים. גם האמא שלו עסקה בבולים.

אמרו שהוא עזב את הכדורסל בגללי. אבל הוא עזב את זה עוד לפני שהכיר אותי. אני אף פעם לא ביקשתי ממנו שום דבר. הוא תמיד הציף אותי במתנות. זה היה מין תענוג בשבילי. יש לו לב טוב. המתנות שלו תמיד היו מוגשות בהומור. פעם הוא הביא לי לחם וביקש שאפרוס ממנו פרוסה. פרסתי ובפנים מצאתי טבעת יהלומים. אצלו הכל היה אפשרי. יכולתי למצוא יהלום בתוך הנעל, או על יד הי מיטה.

אבל אין לי כל כך הרבה כמו שחושבים. הרהיטים הם משוק הפשפשים. אספנו אותם במשך שנים. והכתנות — הרי כל בעל קונה מתנות לאשתו. אני מחכה לו עכשיו שיצא מבית-הסוהר. אני בטח לא אעזוב אותו בשביל דבר כזה. זה יכול לקרות לכל אחד. ועכשיו אני בי אמת רוצה רק דבר אחד: אני רוצה את שניאור.

★ ★ ★

עיד כאן סיפוריה של נדיה. המשך הי סיפור התרחש בצהרי יום שלישי זה, כאשר שוחרר סוף-סוף שניאור בערבות. הסתבר כי אוהדי הספורט של מכבי תל-אביב אינם שוכחים את לוכביהם. לפני חודש שילמו 50 אלף לירות עבור הכדורגלן רפי לוי, השבוע היו נכונים להשליש סכום של 70 אלף לירות לשיחרורו בערבות של כוכב נבחרת הכדורסל לשעבר.

שני סוחרים ישראליים, אוהדי מכבי, חתמו בפני השופט אליהו מאני על ערבותם לשניאור. בשעה 11.45 באה נדיה לקבלו בשער בית-המעצר באבו-ככר. היא נהגה במכונית סימקה, אותה שכרה במיוחד ל צורך חיפושים אחר ערבים. במשך השבוע האחרון נראי במכונית זו חוקרי המשטרה עם שניאור, שהורשה לצאת החוצה כדי למצוא ערבים.

"סיף-סוף אני נושם אחר נקי, וטוב להיות חופשי", קרא שניאור, ונשם עמוקות. לפני שבועיים באתי בעצמי למטה מחוז תל-אביב, למפלג רמאיות, בקשר לאישורים של מס-הכנסה. ואז הודיע לי הקצין משה שרף שהוא עוצר אותי לצורך חקירה בכל הקשור בפרשת האישורים הפיקטיביים. שאלו אותי גם בקשר לשטרות המזוייפים, בית הדפוס והגולופות, ושאלו אותי אם לא את (המשך בעמוד 16)

ריב שהזויל בו דמעות, והוא תמיד הראשון שבא להשלים. הוא אוהב להצחיק אנשים ולהפחיד אותם: כשנכנס אורח למסעדה, הוא מציג לו להתכבד מקופסת בוטנים. אבל כשהאורח פותח את הקופסה, מזנק מתוכה נחש באורך של מטר. או, למשל, כשהוא נוהג, הוא מזיז את ההגה בעזרת שרירי הבטן העגולה שלו, וצוחק מזה שי הוא נוהג בלי ידיים.

יש לו טבע נדיב — הוא אוהב לעזור לאנשים, אבל יחד עם זאת הוא שונא להיות מרומה. בצורה דומה הוא מתנהג יפה אל הפועלים, אבל מקפיד על כך שידעו שהוא הבורס.

הוא הפכפך וקפריזי, שוב כמו ילד. הוא מוכן לריב בשביל שתי לירות, אך לעומת זאת הוא יכול לבזבז, בלי לחשוב על כך אפילו רגע, חמש מאות לירות.

הוא גבר רחב, גדול וחזק. אבל חלש באופיו. הוא פחדן במעמקי לבו, ומוותר בקלות. אך לעומת זאת, יש לו מרץ פנטסטי, עירנות וחיות מדהימה. הוא שר באמי כטיה בקול אדיר, כשהוא מתקלח. בדרך כלל, אריה מתוך האופרה כרמו.

אין דבר שאני לא אעשה בשביל שניאור. כמו שהוא עשה בשבילי הכל. הכרתי אותו לפני שבע שנים, כשהייתי לארץ כתיירת. התיידדנו, אבל הוא לא התגרש מאשתו הראשונה, טיקה, בגללי. כשהכרתי אותו, כבר היו נישואיו הרוסים.

מה שסיפרו עלינו, זה באמת אבסורד. סיפרו שמסעדת הכוסכוס עלתה 200 אלף לירות. אך אפשר להגיד דבר כזה? זה מצי חיק. שכרנו אותה ב-500 לירות לחודש. התיכנון והרהוט — הכל שלי. לא היה לנו אפילו ארכיטקט. זה לא עלה הרבה כסף. הווילונות, למשל, עלו לי רק לירה ועשרים המטר.

גם כל הסיפורים על המשפחה שלי שחיה על חשבוננו. אני באתי מבית עשיר. אבא שלי הוא קבלן בניינים גדול בפאריס. היינו בבית שלושה. שני בנים יתם, אמא שלי אומנם חיה אצלי, אבל היא מקבלת מאבי כל חודש כסף.

ובקשר לילדים שלי, אז זה נורמלי, הרי, שהילדים שלי הם האורחים שלו. הרי שני אור הוא האבא שלהם. זה פשוט לא נכון שכל המשפחה שלי אוכלת על חשבוננו. נכון שאנחנו חיים מעל לממוצע של הי ארץ. אנשים מדמים שאני חיה כמו מלכה. אבל אני מעולם לא תפתי שמלה אצל לולה בר. רק אצל תופרת קטנה. יש לי שלושה מעיילי פרווה, אבל להפוך את זה למיליונים? זה רק הדמיון של האנשים.

★ ★ ★

אברהם שלי הוא גבר מבוגר, אבל ילד קטן בנשמה. כשאנחנו רבים, הוא בור כה. הוא כליך רגיש, שדברים קטנים משי פיעים עליו מיד — הוא ממחר לחייך אחרי

שניאור בצאתו בערבות מן הכלא

נדיה